

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 08 kwietnia 2017 roku w mieszkaniu w K. przy ul. (...) przebywali oskarżony R. O., P. W. i P. R.. Przebywając na balkonie mieszkania strzelali z plastikowego karabinu kulkami do przechodzących ludzi. W związku ze zgłoszeniem tego faktu policji, na miejsce około godziny 15:50 przybyli funkcjonariusze policji w osobach D. K. i W. K.. Z uwagi na to, że nikt nie otwierał drzwi do mieszkania, w którym miała zostać przeprowadzona interwencja, W. K. udał się do tego mieszkania drzwiami balkonowymi przechodząc z sąsiedniego mieszkania. Po wejściu do środka otworzył drzwi wejściowe drugiemu z funkcjonariuszy. W mieszkaniu przebywali oskarżony, P. W. i P. R., którzy zostali wylegitymowani. P. W. i P. R. po wylegitymowaniu opuścili mieszkanie oskarżonego. Oskarżony zaś podczas czynności legitymowania był bardzo agresywny, nie wykonywał wydawanych poleceń, stawiał opór, wyzywał funkcjonariuszy policji słowami – „kurwy, psy jebane, szmaty”. Z kieszeni wystawał mu woreczek z zawartością proszku koloru białego. Wezwany do opróżnienia kieszeni nie wykonał tegoż polecenia i nie reagował na dalsze.

Z uwagi na agresję oskarżonego użyte zostały wobec niego chwytty obezwładniające i gaz pieprzowy. Podczas tych czynności oskarżony szarpał funkcjonariusza policji W. K. za mundur oraz kopnął policjanta D. K. w nogę. Ręce oskarżonego zostały spięte kajdankami do tyłu, oskarżony stale był agresywny fizycznie i słownie. Po obezwładnieniu jeden z funkcjonariuszy policji wyjął z jego kieszeni woreczek z białym proszkiem, wówczas to oskarżony powiedział do policjantów – „zostawcie mnie kurwy, dam wam 2.500 złotych i narkotyki, które posiadam, tylko mnie puśćcie”. Funkcjonariusz K. upomniał oskarżonego, iż proponując takie rozwiązania i przyjęcie korzyści majątkowej popełnia przestępstwo. Oskarżony jednak dalej oświadczył, że w jego pokoju pod kanapą przechowuje narkotyki w foliowych woreczkach. Po sprawdzeniu tej informacji policjanci zabezpieczali we wskazanym miejscu 9 zawiniętych woreczków foliowych, a w nich proszek koloru białego. Po sprawdzeniu okazało się, iż zabezpieczony biały proszek to amfetamina w ilości 33,703 grama netto.

W czasie dalszych czynności oskarżony był pobudzony, krzyczał, był agresywny, po chwili zasłabł i wezwana została karetka pogotowia, którą zawieszony został do szpitala, w którym pozostał.

Oskarżony został zatrzymany w okresie od dnia 08 kwietnia 2017 roku do dnia 10 kwietnia 2018 roku.

/dowód:

- zeznania świadka W. K., k – 128, 2-5
- zeznania świadka D. K., - 125
- zeznania świadka B. O., k – 126-127
- zeznania świadka P. R., k - 60
- wyjaśnienia oskarżonego R. O., k –
- protokół przeszukania, k- 17-20
- protokół zatrzymania rzeczy, k – 21- 25
- protokół użycia testera narkotykowego, k – 26
- protokół zatrzymania, k – 27
- dowody rzeczowe od Drz 152/17 do 161-17/

Z opinii z zakresu badań chemicznych wynika, że w składzie dziesięciu proszków oznaczonych jako przedmioty nr 1/1 do 1/10 zapieczętowanych do sprawy przeciwko R. O. wykazano obecność amfetaminy w postaci soli i kofeiny. Amfetamina i jej sole stanowią substancje psychotropowe, wymienione w grupie II –P ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Kofeina nie jest kontrolowana przez w/w ustawę.

/dowód:

- opinia, k – 52-53/

Z opinii sądowno –psychiatrycznej wynika, że oskarżony R. O. nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo, wykazuje nieprawidłowe cechy osobowości, brak jest podstaw by kwestionować poczytalność badanego w odniesieniu do zarzucanych czynów w rozumieniu art. 31 § 1 k.k. i art. 31 § 2 k.k. W stanie zdrowia oskarżonego na czas badania wynika z opinii, że oskarżony jest zdolny do udziału w toczącym się postępowaniu karnym i do prowadzenia obrony w sposób samodzielny i rozsądny.

/dowód:

- opinia sądowno – psychiatryczna, k – 105-109/

Oskarżony R. O. był dotychczas karany sądownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Strzelcach Opolskich z dnia 11 kwietnia 2017 roku za przestępstwo z art. 55 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę grzywny oraz wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 13 kwietnia 2017 roku oskarżony skazany został za przestępstwo z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 3 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Obie kary zostały wykonane. Oskarżony posiada podstawowe wykształcenie, nie ma zawodu. Jest kawalerem, nie ma dzieci. Od lutego 2018 roku podejmuje pracę w firmie (...) sp. z o.o. w Z..

Z wywiadu środowiskowego wynika, że oskarżony posiada dobrą opinię, ma stały kontakt z kuratorem. Nie ma innych karnych spraw. Z zeznań matki oskarżonego B. O. wynika, że oskarżony po tych zdarzeniach zmienił swoje zachowanie, rozstał z dawnym środowiskiem, nie używa narkotyków, pracuje i jest w domu pomocny.

/dowód:

- dane o osobie, k – 35

- karta karna, k – 49, 98-99, 121-122

- odpis wyroku, k – 66

- wywiad środowiskowy, k – 94-95

- zeznania świadka B. O., k – 126-127

- umowa o pracę, k - 131/

Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do posiadania narkotyków, nie przyznał się do popełnienia pozostałych zarzucanych czynów. Przed Sądem w zasadzie przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów, jednakże odwoływał się do niepamięci. Jedynie wyjaśnił, że było coś takiego, że pytał policjanta czy jakby mu dał pieniądze to ten by go puścił.

/dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego R. O., k – 34, 40-41, 124-127/

Sąd zważył, co następuje.

Wina i sprawstwo oskarżonego w zarzucanym czynie zdaniem Sądu nie budzą wątpliwości. Wina oskarżonego jawi się w tym, że oskarżony mając pełną zdolność do rozumienia znaczenia czynu i mając możliwość pokierowania swoim postępowaniem, nie dał posłuchu normom prawnym i złamał obowiązujący porządek prawny.

Sprawstwo oskarżonego wynika z dowodów zgromadzonych w sprawie. Przede wszystkim Sąd stan faktyczny ustalił w oparciu o zeznania świadków funkcjonariuszy policji w osobach W. K. i D. K..

Świadkowie Ci od początku postępowania zeznawali w sposób zbieżny i uporządkowany. Szczegółowo opisali zachowanie oskarżonego, wskazali także na słowa, które wypowiadał odnośnie zaprzestania wykonywania przez nich czynności służbowych, także dostarczyli informacji odnośnie wysokości proponowanej im kwoty. Dalej Ci funkcjonariusze wskazali i przytoczyli słowa jakimi byli znieważani przez oskarżonego, a także o tym w jaki sposób naruszona została ich nietykalność cielesna. Ich relacje są zbieżne co do istoty zdarzenia, dlatego też Sąd nadał ich zeznaniom cechę wiarygodności. Funkcjonariusze policji powiadomili natychmiast o danej sytuacji dyżurnego. Świadek B. O. na miejsce zajścia przybyła wówczas, gdy oskarżony był obezwładniony, wiedzę o zdarzeniu pozyskała od funkcjonariuszy policji i oskarżonego. Niewiele zatem treści dowodowych odnośnie samego zdarzenia wniosła ta świadek do sprawy. Opisała jednakże ona dotychczasowy sposób życia oskarżonego oraz wskazała na zmiany jakie w zachowaniu syna nastąpiły w związku z toczącą się sprawą. Świadek P. R. i P. W. opuścili mieszkanie oskarżonego niezwłocznie po wylegitymowaniu ich przez funkcjonariuszy policji. Świadek P. R. jedynie opisał w jaki sposób bezpośrednio przed podjęciem interwencji spędzali on, oskarżony i ich koledzy czas.

Oskarżony natomiast w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do posiadania narkotyków, nie przyznał się do popełnienia pozostałych zarzucanych czynów. Przed Sądem w zasadzie przyznał się formalnie do popełnienia zarzucanych czynów, jednakże odwoływał się do niepamięci. Wyjaśnił jednak przed Sądem, że było coś takiego, że pytał policjanta, czy jakby mu dał pieniądze to ten by go puścił.

Zdaniem Sądu dowody wymienione wyżej pozwalają na odtworzenie przebiegu zdarzenia, wzajemnie są ze sobą powiązane, natomiast niewielkie rozbieżności jakie z nich wynikają nie odbierają im waloru wiarygodności.

Zdaniem Sądu wobec nie przyznawania się oskarżonego do zarzucanych czynów, zaprzeczania okolicznościom podawanym przez świadków którym Sąd dał wiarę podnieść trzeba, że świadkowie – funkcjonariusze policji nie znali wcześniej oskarżonego i zdaniem Sądu nie mieli żadnego powodu, by obciążająco i kłamliwie wobec oskarżonego zeznawać.

Sąd na podstawie dowodów w postaci zeznań świadka B. O., danych o osobie oskarżonego ustalił obecne zachowanie oraz poznał obecną sytuację oskarżonego.

Przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dopuszcza się ten, kto wbrew przepisom ustawy posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe. Natomiast art. 62 ust. 2 ustawy wskazuje na odpowiedzialność sprawcy, który posiada znaczną ilość tychże środków. Oskarżony w dniu zdarzenia posiadał amfetaminę – zatrzymaną przez funkcjonariuszy do sprawy. Jeden woreczek z jej zawartością posiadał w kieszeni, natomiast pozostała część, a łącznie w ilości 33,703 grama netto posiadał w skrzyni kanapy. Zdaniem Sądu ilość narkotyku, którą posiadał oskarżony kwalifikuje, że posiadał on znaczną ilość, wystarczającą na użycie tego środka przez kilkadziesiąt osób. Zatem oskarżony winien odpowiadać przy przyjęciu kwalifikacji prawnej surowszej z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Z koeli przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. dopuszcza się ten, kto znieważa funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. W dniu zdarzenia funkcjonariusze policji udali się na interwencję do miejsca zamieszkania oskarżonego, oskarżony zaś wypowiadał niemalże przez cały

czas trwania tej interwencji pod adresem funkcjonariuszy policji zniewagi, zwracając się do nich słowami „kurwy, psy jebane, szmaty”. Te określenia stanowiły obrazę i poniżenie wobec interweniujących policjantów.

Z kolei przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. popełnia sprawca, który narusza nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, nadto gdy stosuje przemoc lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej. Oskarżony podczas interwencji nie wykonywał poleceń służbowych, domagał się zakończenia interwencji, przy tym policjanta W. K. szarpał za mundur natomiast drugiego funkcjonariusza kopnął w nogę. Tym samym dopuścił się naruszenia wskazanych wyżej przepisów i tylko łączne zastosowanie tychże przepisów oddaje właściwą kwalifikację prawną czynu i zachowania oskarżonego, w związku z czym Sąd w kwalifikacji zastosował art. 11 § 2 k.k.- kumulatywną kwalifikację prawną czynu.

Przestępstwa z art. 229 § 1 k.k. w związku z art. 229 § 3 k.k. dopuszcza się ten kto udziela albo obiecuje udzielić korzyści majątkowej lub osobistej osobie pełniącej funkcję publiczną w związku z pełnieniem tej funkcji działa aby skłonić osobę pełniącą funkcję publiczną do naruszenia przepisów prawa lub udziela albo obiecuje udzielić takiej sobie korzyści majątkowej lub osobistej za naruszenie przepisów prawa. Zdaniem Sądu oskarżony, który powiedział do policjantów – „zostawcie mnie kurwy, dam wam 2.500 złotych i narkotyki, które posiadam, tylko mnie puśćcie”, wypełnił znamiona tegoż przestępstwa, zaoferował bowiem funkcjonariuszom policji wykonującym wobec jego osoby czynności procesowe korzyść materialną w zamian za to, by odstąpili od tych czynności. Oskarżony nie zaprzestał propozycji, pomimo upomnienia go przez funkcjonariusza W. K..

Wymierzając kary jednostkowe i karę łączną w stosunku do oskarżonego Sąd opierał się na wskazaniach płynących z art. 53 kk – wyrażających się zarówno w dyrektywie prewencji indywidualnej jak i generalnej w jej znaczeniu pozytywnym. Sąd zgodnie z art. 54 § 1 k.k. przy wymiarze kary kierował się tym, by sprawcę młodocianego, jakim jest oskarżony przede wszystkim wychować.

Z uwagi na to, że oskarżony jest młodocianym sprawcą i kara za przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 229 § 3 k.k. wymierzona nawet w dolnych granicach zagrożenia byłaby zbyt surowa Sąd w zakresie tych obu czynów nadzwyczajnie złagodził oskarżonemu kary jednostkowe i wymierzył kary poniżej dolnego progu zagrożenia.

I tak za przestępstwo z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 229 § 3 k.k. także karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. karę 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyny z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i art. 91 § 1 k.k. karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, a dalej przy istnieniu przesłanek z art. 85 § 1 k.k. i dalsze Sąd orzekł karę 1 roku pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu ukształtowana w takim rozmiarze kara łączna osiągnie zdaniem Sądu cele wychowawcze i zapobiegawcze w stosunku do osoby oskarżonego, jak również te związane z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd wymierzył zatem oskarżonemu karę łączną w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności. Zgodnie z brzmieniem art. 69 § 1 i 2 k.k. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeśli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zawieszając wykonanie kary sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa.

W ocenie Sądu mając te wszystkie przesłanki co do ukształtowania orzeczenia o karze wobec oskarżonego Sąd uznał, iż można wykonanie kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego warunkowo zawiesić. Oskarżony bowiem od tego zdarzenia zmienił swoje postępowanie. Zerwał kontakty z dawnym towarzystwem, podjął pracę i terapię odwykową, wykonuje dobrze obowiązki w domu. Istnieje więc w ocenie Sądu przekonanie tego rodzaju, że oskarżony pomimo uprzednich skazań na kary ograniczenia wolności, w obawie przed koniecznością odbywania kary pozbawienia

wolności wystrzegał się będzie zachowań niezgodnych z prawem i będzie przestrzegał porządku prawnego. Sąd po analizie sytuacji oskarżonego uznał, że jako osobie młodocianej, która autentycznie poprawiła swoje zachowanie można dać szansę na uporządkowanie życia. Okres warunkowego zawieszenia wykonania kary w wymiarze lat 5 zweryfikuje postawioną prognozę wobec oskarżonego, czy w należyty sposób wykorzystał daną mu szansę. Przebieg okresu próby kontrolował będzie kurator, który będzie natychmiast reagował na wypadek niezgodnego z prawem zachowania oskarżonego. Oskarżony także przez Sąd zobowiązany został do informowania kuratora o przebiegu okresu próby. Z uwagi na popełnienie tychże przestępstw pod wpływem alkoholu Sąd zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu. Sąd także w orzeczeniu wprowadził aspekt wychowawczy, mianowicie zobowiązanie oskarżonego do przeproszenia pokrzywdzonych, którym ubliżył i wobec których naruszył nietykalność cielesną.

Kara w takim rozmiarze jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego czynów jak również jego stopnia zawinienia. Wymierzając wobec oskarżonego karę Sąd miał na uwadze wysoką społeczność szkodliwości popełnionych czynów, rodzaj i stopień naruszenia norm prawa karnego, począwszy od posiadania środków narkotycznych, poprzez ubliżanie i naruszanie nietykalności cielesnej funkcjonariuszy policji i lekceważenie ich swoją postawą, a dalej w celu uniknięcia odpowiedzialności za swoje negatywne zachowanie, podjął próbę takiego rozwiązania sprawy z funkcjonariuszami policji, by nie ponieść z tego tytułu żadnych ujemnych konsekwencji. Zachowanie oskarżonego Sąd ocenia zdecydowanie jako naganne.

Dolegliwość zatem wymierzonej oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem przyczyni się zdaniem Sądu do jego resocjalizacji zapobiegając powrotowi do kolizji z normami prawa karnego. Kara ta utwierdzi także społeczeństwo w przekonaniu, że za negatywne zachowanie należy ponieść określone konsekwencje. Ponadto, wymierzona kara będzie dostateczną uciążliwością dla sprawcy przestępstwa tym bardziej, że Sąd orzekł także wobec oskarżonego środki karne wychowawcze.

Ponadto, kierując się art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe a także obciążył opłatą. Oskarżony pracuje bowiem, nie ma nikogo na utrzymaniu i jest w stanie ponieść te koszty bez uszczerbku dla utrzymania siebie.

Zarządzenia:

1. Odnotować uzasadnienie
2. Odpis uzasadnienia i wyroku wraz z pouczeniem doręczyć obrońcy oskarżonego i Prok. Rej – K- K.
3. K. 14 dni od doręczenia